Recensie: Hakuna Matata ****

Schouwburg Noord
zondag 22 september 2024

foto © Cooreman Events Photography

Recensie:
Wanneer je eenmaal gebeten bent door het musical-virus, blijft je je verdere leven een zwak hebben voor dit genre. Zo ook bij maestro Dirk Brossé. Op zijn zestiende ging hij auditie doen bij Linda Lepomme, de dame die Vlaanderen leerde wat musical is, en sindsdien heeft hij zelf al veertien musicals geschreven en heel veel musicalnummers gearrangeerd en gedirigeerd. Het musicalconcert 'Hakuna Matata' is dan ook een kolfje naar zijn hand. Kamerorkest Prima La Musica werd voor de gelegenheid aangevuld met pianist Pietro Ramman en vocaal begeleid door Charlotte Campion, Nando Tilkin en Sepp Hendrix. Met zoveel talent verzameld op één podium en zoveel passie voor het genre, kon het niet anders dan enkele pure pareltjes opleveren. 'Tonight', 'Don't cry for me Argentina', 'Mijn wereld' en 'Send in the clowns' waren een ware streling voor het oor.

De maestro had ervoor gekozen om van wal te steken met de ouverture van 'Kiss me Kate'. Zo'n ouverture levert meteen de kans om een hele reeks verschillende genres muziek en ritmes in één nummer te brengen en te demonstreren wat het ensemble waard is. Wij waren al meteen verkocht. Het ging van vrolijk en pittig over zacht vloeiend naar een heerlijk walsje om dan terug tempo op te pikken en aan frivoliteit te winnen. Kortom: we kregen in één nummer een staalkaart van wat we verder nog mochten verwachten. Belangrijk hierbij is te vermelden dat er zonder microfoons op de instrumenten werd gespeeld en dat we dus een heel pure, warme klank van de instrumenten kregen in een mix die getekend werd door het arrangement.
Het is die puurheid die ons volledig inpakte tijdens het overheerlijke 'Send in the clowns' van Stephen Sondheim. Het is van origine een traag, tragisch nummer over de gemiste liefde. Maar in dit arrangement van Dirk Brossé uitgevoerd door Prima La Musica kwam vooral het romantische element van de muziek op de voorgrond. Het start met de combinatie van vleugelpiano en violen die voor het zweverige, dromerige gevoel zorgen. De warme klanken van de instrumenten omarmen je als een warm deken op een frisse herfstavond. Het zuinige tokkelen op het glockenspiel levert tussendoor een fijne, frisse toets op die aanvoelt als sprankjes hoop die in de muzieklijn verweven worden. Het slot is voor de cello die op het einde wat extra warmte aan de klank mag toevoegen. 'Send in the clowns' is op zich al een heel mooi nummer, maar met Prima La Musica onder leiding van Dirk Brossé wordt het een echte parel.
Nu we het toch over parels hebben, kunnen we net zo goed iets zeggen over Charlotte Campion. We vermoeden dat elke vezel in haar lijf musical ademt, want wat ze ook hier weer liet horen, was puur om van te genieten. We weten al langer dat ze een van de grote musicaltalenten van Vlaanderen is en dat bewees

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

ze ook dit keer weer. 'Ik kan heel de wereld aan' ('I have confidence') uit 'The Sound of Music' werd met heel veel overtuiging gebracht en ook in 'I feel pretty' uit 'West Side Story' klonk ze als een nachtegaal. Het zijn twee vrolijke nummers die met veel panache gebracht werden en waar de hoge noten probleemloos aan mekaar geregen werden alsof het niets was.

'Don't cry for me Argentina' was van een andere orde. Instrumentaal startte het lied met één viool die ondersteund werd door de diepere klank van de alten, de cello's en de contrabas. Dan pas komen harp, klarinet en de rest van de violen mee invallen. Vervolgens valt er een heel klein momentje van pauze en dan valt Charlotte in met de zang, ondersteund door de harp. Muzikaal is het af en dan is er het vocale stuk dat met enorm veel emotie wordt vertolkt. Het is opnieuw weer zo'n pareltje waarvan je alleen maar ten volle van kan genieten. Alleen het liedje 'Mijn wereld' uit Dirk Brossé's eigen musical Daens had nog meer gevoel in de uitvoering. Het ontbreekt ons aan superlatieven om het gevoel te omschrijven dat we bij dit nummer hadden. Het was zo puur, zo mooi, zo doorleefd, instrumentaal zo passend, … dat we er sprakeloos van werden en de emotie lieten doordringen tot het diepste van ons hart.

Het is op dit punt dat de heren duidelijk nog te groen achter de oren waren. Nando Tilkin zette een zeer verdienstelijke 'The impossible dream' neer en zong een technisch goede 'Stars' uit Les Misérables met een krachtige, lange eindnoot, maar … we misten een stuk van de emotie die bij dit nummer hoort. We hoorden de kracht, maar voelden de getormenteerde ziel van Javert niet doorklinken in die kracht. Idem voor Sepp Hendrix. Zijn 'Something's coming' klonk fijn, hoopvol, zuiver, maar miste een vleugje spanning die wel duidelijk te horen was in de muziek. In 'Anything you can do (I can do better)' uit 'Annie Get Your Gun' neemt Sepp het vocaal op tegen Charlotte. Hij houdt in dit vrolijke nummertje verbazend goed stand tegen haar, maar je weet vooraf al wie het pleit zal winnen. Het is grappig om te zien, maar tegen Charlotte is hij niet opgewassen.

Wanneer Nando en Sepp echter in de huid kruipen van Timo en Pumba om het publiek te vertellen dat ze zich geen zorgen moeten maken, lijkt het wel alsof 'Hakuna Matata' hen als gegoten zit. Het opgewekte gevoel en de vrolijkheid spatten nu wel van het podium en de twee heren zijn duidelijk in hun element. De combinatie dwarsfluit en klarinet zorgen instrumentaal voor de luchtige toets en wanneer Charlotte Campion de laatste strofe nog mee komt zingen, is het feestje compleet. Het is eindigen in schoonheid en vrolijkheid.

< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.